

Életünk drágagyöngyei az örömteli találkozások

1 Thessz 3:9-13

A mosoly, kézszorítás, baráti ölelés mind-mind azt üzeni, hogy nem vagyunk egyedül a világban, jóakarátú embereket adott mellénk bátorításul Isten. Még az elválásnál is erősebbek ezek a kapcsolatok, hiszen velünk marad a másik biztató szeretete, a lelki összetartozás mindennél szilárdabb és boldogítóbb volta.

Akkor is így van ez, ha nem vagyunk teljesen egyformák. Sőt a különbözőségeink – mint Isten gyermekeinek sokfélesége – gazdagít mindegyikünket. Az egyaránt Krisztust kereső, a hozzá ragaszkodó emberek találkozása valami földöntúli örömet ad. Annak az Úrnak az öröme tükröződik a szívünkben, aki gyönyörködik, ha az övéi együtt vannak az Ő nevében. Amikor pedig az Úr tanít bennünket a sokféleségünkért való hálaadásra, kipótolja hitünk hiányosságait. Mivel emberek vagyunk, egyikünk sem tökéletes. Talán ott látszik meg először egyébként életképes Krisztus-hitünk hiányossága, amikor valami különbözőség számomra terhessé válik a testvéremben, aki hozzám hasonlóan szereti Krisztust, mert fiatalabb vagy öregebb, eltér az ízlése, vonzódik az új dolgok felé, vagy ragaszkodik a régi értékekhez. Amikor ezek közéték állnak, mindketten híjával vagytok a hitet igazoló testvéri szeretetnek. Ekkor az Úr hálaadásra tanít és könyörgésre a másikért. Így gazdagít. Azután megmutatja a másik erősségeit, téged építő megtapasztalásait. Kölcsönösen így cselekszik bennünk Isten.

Akik megtanulnak egymásért hálásnak lenni – mert testvérek, Isten megváltott gyermekei – hitük nagy fejlődésen megy át, alkalmas lesz a másik ember iránti bizonyoságtévő szeretetre. Ez a küldetésünk. Így az a számtalan emberi találkozás, amikor a hétköznapi emberek embertársainkkal érintkezünk, mind eszközzé válik Atyánk kezé-

ben, hogy megszólítsa, megkeresse az elvesztetteket. És gazdagít bennünket, még az olykor nagy áron megszerzett emberi kapcsolatokban is.

Persze, soha nem volt és nem is lesz olcsó az emberi kapcsolatokat teljessé tevő krisztusi szeretet. Megváltónk az életét adta érte. Így nyert meg minket is, akik egykor ellenségei voltunk. Most mindennél értékesebb lett nekünk a vele való közösség. Isten atyai szeretetét és üdvözítő kegyelmét jelenti már.

Adjunk hálát a találkozásokért, köszönjük meg a hitben való gazdagodást, ne feledkezzünk meg arról sem, ha föltáruultak a hiányosságaink, szánjuk oda magunkat a növekedésre ezeken a területeken, hogy idősek, fiatalok, különböző ízlésűek, baráti körökhöz tartozók, egyek lehessünk szívből, egymás hitének megszilárdítására. Így leszünk készek együtt az igazi nagy találkozásra, amikor eljön az övéért megváltó Jézusunk, ha egységben, erős hitben, testvéri szeretetben és minden ember iránti szeretetben talál minket.

Imádkozzunk:

Urunk Jézus köszönjük, hogy egykor eljöttél erre a földre, mint ember, hogy találkozz velünk és elhozd nekünk az Atya szeretetét. Köszönjük, hogy ragaszkodtál hozzánk akkor is, amikor a bűneink miatt a keresztre juttattunk, hogy megnyerd minden hozzád térőnek az Isten kegyelmét, az örök életet.

Köszönjük, hogy eggyé lehettünk, mint gyermekeid. Bocsásd meg, hogy sokszor nem akartuk pótolni hitünk hiányosságait, és megnehezteltünk egymásra. Te, aki a kereszten is tudtál szeretni minket, segíts kipótolni hitünk hiányosságait, taníts hűségre, szeretetre egymás iránt, minden ember iránt, irántad. Köszönjük, hogy megcselekedted sokakban, és elvégezd bennünk is. Ámen.

ÚJVÁRI FERENC

Adventi gondolatok a Jelenések könyve 19:1-16 alapján

Ebben az igeaszakaszban bepillantást nyerhetünk a mennyben lezajló eseményekbe. Mikor Jézus Krisztus, a mi Urunk ezen a földön járt, nem titkolta el, hogy követőit majd nyomorúság, próba és üldözés éri, de kijelentette, „...bízottok: és meggyőztem a világot.” (Jn 16:33). S mivel Ő „ajtónyitóul elsőként ment be a mennybe” (Zsid 6:20), János apostol által kijelenti nekünk az ott zajló eseményeket.

Ez a bibliai rész három fontos eseményről számol be. Először Babilon bukásáról olvasunk, ami felett a menny lakói örvendeznek. A 13. fejezetből megtudjuk, hogy a gonosz hatalmat kapott arra, hogy a szentek ellen hadakozzon, és legyőzze azokat, akik állhatatosak a hitben. Milyen elszomorító látni, hogy a Sátánnak olykor sikerül egyik-másik testvérünket kiragadni sorainkból. Ilyenkor nem örül a lelkünk, de Babilon bukásán igen.

A Bibliában Babilon a gonosz megtestesítőjeként szerepel. Azért kell elbuknia, hogy Isten hatalma nyilvánvalóvá legyen ott is, ahol eddig a Gonosz uralkodott, és felhangzik az ének: „Halleluja! Az üdvösség, a dicsőség és a hatalom a mi Istenünké”. Isten igazságosan ítél, s ha arra gondolunk, hogy „...nékünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt...” (2 Kor 5:10), akkor örülhetünk annak, hogy Jézus Krisztus a mi bűneink büntetését magára vette, s így nem sújt le ránk Isten igazságos ítélete. Ez a rész így zárul: „...Dicsérjétek a mi Istenünket mindnyájan ő szolgálai, a kik félték őt, kicsinyek és nagyok!” (Jel 19:5)

Ezután következik a Bárány menyegzője (Jel 19:6-10). Isten világában minden menetrend szerint megy végbe. A Bárány menyegzőjét megelőzi az eljegyzés időszaka. Nem kétséges, hogy a vőlegény, a Bárány, maga Jézus Krisztus, aki „...szeretett minket, és adta Önmagát miértünk ajándékul és áldozatul az Istennek...” (Ef 5:2) – más szóval eljegyzett magának. Pál apostol erről így ír: „Mert isteni buzgósággal buz-

gok értetek; hisz eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint szeplőtlen szűzet állítsalak a Krisztus elé.” (2 Kor 11:2) Mint menyasszony gyülekezet, adventi vágyakozással tekintünk előre a Bárány menyegzős vacsorájára; mert ez nem ábránd és vágyálom, hanem „...ezek az Istennek igaz beszédei.” (Jel 19:9)

Krisztus megjelenéséről is szó van (Jel 11:11-16). Jézus többször beszélt visszajöveteléről példázatokban is. Az adventi időszak a kegyelem idje. Ebben élünk, ami azt jelenti, hogy még eljegyezheti magát a bűnös ember Jézussal. Ez nagy kiváltság. Aki nem hisz benne, az majd későn dőbbsen rá, hogy akit elutasított, nem más, mint a Királyok Királya, és az Urak Ura. Becsüljük meg ezt a nagy kiváltságot, és várjuk a mi lelkünk Vőlegényét örömmel és tiszta szívvel.

GERŐ SÁNDORNÉ

Beteg voltam és meglátogattatok...

Gyülekezetünk beteg, idős, megfáradt testvéreit hordozzuk imádságainkban. Lehetőségeink szerint látogassuk őket. Beszélgetünk, imádkozunk velük, értük. Egy telefonhívás, pár soros levél, ígés kártya is nagy örömet okoz nekik.

A felsorolt testvérek címe, telefonszáma Újvári Ferenc lelkipásztornál, és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható:

Bozsogi Jánosné	Dobner Teodóra
Erdei Béláné	Groska Erzsébet
Hetzke József	Husztai Dezső
Kántor Imréné	Kárpáti Tivadarné
Liptai Sándorné	Nagy Sándor és neje
Pap László és neje	Páka Elek
Rumbold Gyula	Sallay Lajos
Sós Gábor és neje	Szabó Lajosné
Szalay Mihályné	Szebeni Gyula és neje
Szigeti Béláné	Tóth Imréné
Vékony József	Vida Sándor és neje
Vodiczky Mária	

Szoba kiadó a belvárosban két hívó lány számára. Telefon: 333-7756.

„Meghalni jöttem ide, és megerősödtem”

mesélte boldogan Szakács testvér, nyugdíjas lelkipásztor, a Kiskőrösi Szeretetház egyik jelenlegi lakója.

Október 9-én, az ősz egy csodálatos hétnyi-tó napján a gyülekezet tagjaiból nyolc fős csoportot verbuválva felkerekedtünk, hogy végre meglátogassuk időseinket a homokbuckás alföldi városkában. Az út apropóját a korábban meghirdetett célgyűjtés adta, amelynek eredményeként 85 000 Ft gyűlt össze az otthon számára. Igényük szerint Huszta Tibor és felesége anyagot vásárolt, és 71 ágyra való lepedőt varratott az adományból. Az ajándékhoz még 25 000 Ft készpénzt is vittünk.

Az egész napra sikeredett kirándulás hangvétele a kedves fogadtatás, a lakók mosolya és beszélgetésre éhes attitűdje, valamint a vénasszonyok nyarát is meghazudtoló, egyáltalán nem bágyadtnak tetsző napsütés, a társuló szélcsend, s az otthon parkjának teljes harmóniája határozta meg. A Mindenhatóval megajándékozott összhang! Békés út, a béke szigetére, amelyet nem zavarhatott meg az odavezető út forgalmának helyenkénti akadályozottsága sem... Működés közben láthattuk az ottani életet. Opauszky György, gondnok testvér rögtönzött idegenvezetéséből megismertük az intézmény múltját, láthattuk annak nyomait, majd a jelent és a jövőt célzó munkálatokat is. Csendes sürgés-forgás, amelyet csak a lakók botorkáló nesze tompít. Az elmúlás és az élet csodás egysége a folyosókon, belső tereken és a napsütötte parkban gyaránt.

A kipakoláshoz kapcsolva elsőként csodálkozhattunk rá a modern felszerelésű

mosó- és szárítóhelyiség kis ellentétet rejtő adottságaira. Egyfelől a hatalmas, drága (és drágán működő) gépek és felszerelések, másfelől meg az ezeknek helyet adó öreg épület együttese.

Közvetlen szomszédságukban, a telek bejáratával szemben, de távol attól, szépen felújított tágas nappali, s az innen nyíló szobákban a leginkább segítségre, ápolásra szorulóknak hajléka.

Mindannyiunknak feltűntek a gondozottak állapotához, illetve szükségleteikhez igazodó, állítható, helyváltoztatásra is könnyedén alkalmas korszerű ágyak, amelyek köztudottan drágák. Sok ápolóintézetben, kórházban is hiánycikknek számítanak.

– Honnan e „nagy gazdagság”? – tudakoltuk volna, ám Opauszky testvér látva tétova meglepetésünket, megelőzve kérdéseinket, nyomban a leleményes szeretet csodájaként mondta el történetüket: Selejtezés valahol egy németországi kórházban, ott egy éppen a „mi embereink” közül való, aki máris jelez a megfelelő helyre. Huszta Tibor testvérék ismeretségében pont az említett kórház körzetébe szállítanak magyar árut, s a visszafuvarral egy ágy árán annyi érkezik Kiskőrösre, „némi kerülővel”, amennyi befér a teherautóba. Gondviselés! Nem lehet nem észre venni, és nem hálát adni érte...

De rájuk is fér. Minden apró segítség sokat jelent az ottaniaknak, hiszen az ország gondjai-bajai őket sem kerülik el. Egyre több a megszorító intézkedés, elhárítás. És ők még most is újabb szobák kialakításán dolgoznak. Ezek végeztével kész lesz a régi épület felső szintje is, és talán minden beépíthető hely funkcióhoz jut.

Működik a lift, a szakemberek szinte hangtalanul dolgoznak, surrannak a felhozott anyaggal, s nyoma sincs az ilyenkor egyébként természetes felfordulásnak. Lenn pedig már megkezdődött az egyénenkénti ebédeltetés. A felettük lévő ráépítésben az „adminisztráció” örül az új arcoknak, mi pedig bekukkantunk a lakószobákba is. Ki egyedül, kik kettesben, helyenként négyen, de házaspárok számára kialakított apartmanokban is élnek. Minden lakó ma-

gával hozhatja legkedvesebb darabjait, mintha csupán költözködni... A tágas, világos ebédlőben találkozhattunk a lakók többségével úgy egészében. Ebéd közben kapták a hírt a délutáni programváltozásról, hogy ugyanis a rövidített szieszta után soron kívüli istentisztelet vár mindannyiunkra.

Így hát maradt egy kis időnk egyéni beszélgetésekre, régi ismerősök felkeresésére. Ki nem fogyott a hálaszó. A szeretet minden nemű megnyilvánulásának nagy értéke van itt. E megtapasztalás pedig erősítheti bennünk a felelősségérzetet...

Náluk nincs késés. Hol tipegve-totyogva, meg-megállva, olykor tolókoksin érkezve, és akinek a lába bírja, szaporázva a lépteiket, de időben ott van az együttlétén. Megtelt a modern és nem is kicsi imaterem.

Tanultunk tőlük, és tanított az Ige is mindannyiunkat pásztorunk tolmácsolásában, Pál levele alapján: „verseny a hervadhatatlan koszorúért” (1 Kor 9:24-27). Lélekemelő együttgondolkodás kérdések-válaszok tüzeiben, társaim szavalataival és a közös énekekkel tarkítva. Hargas papa pedig mint „fénykorában”, házigazdászkodott, Erikáék menyegzőjét idézve bennem.

Az Ige tükrében ismét a felelősség kérdése nehezedett rám, hisz „önmagával tesz jót a szeretet embere...” (Péld 11:17/a), nem önzéstől vezérelve, hanem a bölcsesség okán...

És még egy, az otthon „mindenesének” funkcióját betöltő gondnok testvéréről sem szabad megfeledkeznünk. Mi mindenhez kell értsen, hogy zökkenőmentes legyen az életük!? Már a tudat is megrémít. Itt nincs helye a tétova hezitálásnak. De ő is tudja, amiben akkor a prédikáció megerősített bennünket:

„Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél, úgy öklözök, mint aki nem a levegőbe vág, hanem megsanyargatom és szolgává teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.” (1 Kor 9:26-27)

ROTTMAYER JENŐ

Bizonyságtétel

Hitetlen családban nőttem fel, és 19 évesen házasságba menekültem. (Két lányom már házasságban él 2-2 unokámmal.) Elváltunk. Harmadik férjemmel 20 évvel ezelőtt kötöttük össze az életünket.

Egy rossz döntés miatt csődbe ment a vállalkozásunk, és kilábalásunkhoz Istent hívtam. Segített. Budapesti lakásunkat eladtuk, így tudtuk kifizetni adósságunkat és tudtuk megvenni pici házrészünket Örbottyánban. Munkát a Veresegyházi Gyermekligetben, állami gondozott gyermekek között találtunk. Ez eleinte olyan nehéznek bizonyult, hogy ha nem Isten vezérelt volna ide, biztosan megfutamodom. Időközben csoportunkba került hat testvér, akik miatt nevelőszülők szerettünk volna lenni.

2000-ben megszűnt a Gyermekliget, s 12 gyermekkel kiköltöztünk egy nevelőszülő házba. Nevelt gyermekeink egy része kiskora óta a helyi baptista gyülekezetbe járt – innen tudtam meg 2003-ban, hogy nyáron sátoros evangelizáció lesz. Ekkor fogadtam szívembe Jézust, majd karácsonykor bemerítkeztem. Jelenleg hat gyermeket nevelünk. Férjem Istennel való kapcsolatamat mindenben támogatja, mert azt vallja: „ha bennem béke van, a családnak jó.” Ő még nem tért meg, de Isten már megmutatta nekem, hogy egykor majd együtt fogjuk Őt dicsőíteni. Imádkozom türelemért!

RÉZ BEÁTA

A hála

Világunkban kevés olyan dolog van, amely annyira hat a gondolkozásunkra és a kreativitásunkra, mint a folytonos elégedetlenség, többrevágás, zsörtölődés. A Biblia több helyen felhívja figyelmünket a hálaadás lelkiületének kifejlesztésére: „Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel, mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle. De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele!” (1 Tim 6:6-8)

A hálaérzés a szívből ered. A hálás ember tud köszönetet mondani. A hálás ember önzetlenül tud adni, viszonzást nem várva.

A hála a szív értéke, nem függ anyagiaktól. Ez az érzés gazdagítja a hálás embert, és aki felé irányul, annak szívét is melengeti.

A hála hálát vált ki. A hálátlan ember vakon él, hiszen nem veszi észre azt, amit kapott, és örömtelen, panaszkodó marad, ha nem tudja szívből kimondani: köszönöm!

Testvérem, van-e szívedben Isten iránti hála és köszönet megmentésedé, megváltásodért? Leborulsz-e naponta imádságra, hálát adva Istennek ingyen kegyelméért? Tedd meg addig, míg van időd rá és add át hálaáldozatot!

HTNÉ

* * *

Hála

*Mondod-e új reggelen:
Uram, légy ma is velem,
vezesd jóra lelkemet!
Kísérd minden percemet,
mikor lehúnyod szemed,
van-e benned köszönet,
hálaadás mindenért,
a megélt, szép percekért?
Ajándék: társ, otthonod,
tán a jövőt hordozod,
mind kegyelem, drága kincs,
de sokaknak semmi nincs!
Szíved emeld Ég felé,
úgy borulj az Úr elé,
hogy áldja meg életed,
reggel, este kérheted...
Ha kéred, – úgy megkapod,
boldog lesz minden napod.*

GAJÁRSZKY MAGDOLNA

Élő kövek

alapige: 1 Pt 2: 1-5

– gondolatok a 2006. augusztus 13-i ima-
órai buzdításból –

Célunk

- A szolgáló élet / gyümölcstermés: „*hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.*”

Megvalósulásának néhány alapfel- tétele

- Megtisztulás: „*levetve (...) minden gonoszságot*”
- Táplálkozás: „*hamisítatlan lelki tejet kívánjátok*”
- Igazodás / Engedelmisség: „*járuljatok őhozzá, mint élő kőhöz*”

Mi ösztönöz megtisztulás- ra?

Múltbeli megtapasztalásaink:

„...mivel megízleltétek, hogy jóságos az Úr.”

A színről színre látás jövőbeli re- ményisége:

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlónak leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában. Ezért akiben megvan ez a reménység, megtisztítja magát, mint ahogyan ő is tiszta.” (1 Jn 3: 2-3)

Mivel táplálkozunk?

Fontos számunkra a tiszta forrás? Hamisítatlan tej = elegyítetlen /pl. nem hígított/. Péter azt akarja hangsúlyozni ezzel a képpel, hogy közvetlen a forrásból való, mással nem kevert. Amint egy csecsemő közvetlenül az anyamellből szívja az anyatejet, úgy a hívők is közvetlenül Isten szaván csüngjenek! A reformáció egyik nagy hozadéka éppen ez volt: Vissza a Szentíráshoz!

Ma, amikor ezernyi lehetőségünk van olvasni, tanulmányozni, mennyire fontos; mennyire élünk vele? Mit keverünk hozzá; mivel hígítjuk, hogy ne váljék egyhangúvá; hogy intellektuális (és ki tudja még, milyen) élvezetet jelentsen számunkra?

„Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülüket. Az igazságtól elfordítják a fülüket, de a mondákhoz oda fordulnak.” (2 Tim 4:3-4)

Vigyázat, a kevert elaltat, elkábít, félrevisz!

Kihez igazodunk?

Jézus Krisztus a sarokkő!

„Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkő pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök az Isten hajlékává a Lélek által.” (Ef 2: 20-22)

Alapelvekben nincs egyénieskedés! Igazodási pont: Isten Igéje; az írott ige: a Biblia és az élő Ige: Jézus Krisztus.

Mindenkinek Krisztushoz viszonyított a gyülekezetben betöltött helye. Nem egymáshoz méregetjük magunkat, mert az torzulást szül, de ezzel együtt egymásra is figyelünk.

Ha valaki nincs a helyén a közösségben, ezzel többletterhelést ró a környezetre! De fordítva is igaz: Amikor mindenki a helyén van, az mindenkinek a legkisebb terhelést jelenti.

Testvér, válaszolj e kérdésre az Úr előtt: Helyeden vagy?

SÓLYOM ATTILA

Egy olvasónk leveléből

„Elégé nehezen voltam a nagy hőségben – és utána is voltak problémák. Igen sokszor alig-alig tudtam a szükséges dolgokat elvégezni, ami miatt el is voltam elégé keseredve. És akkor megjött az újság – és amint olvastam, szinte le sem tudtam tenni, olyan hatással volt rám. Elkezdtem érezni: jobban érzem magam, az erőm is több, szinte felfrissültem testileg-lelkileg a bizonyágtételektől, az írásaitoktól... Kívánom, legyen sok áldás a továbbiakban is reátok, akik írtátok, és azokon is, akik olvassák...”

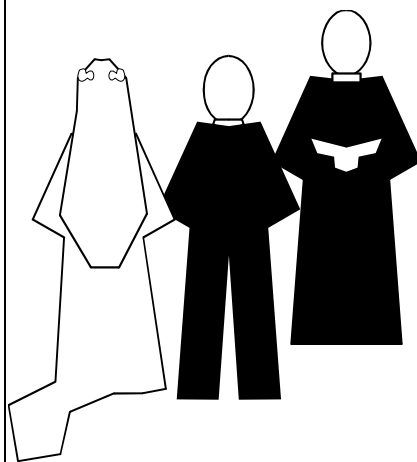
DENCS LENKE

Balatonföldvár, 2006 október

Először vettünk részt házasság hétvégén. Tele voltunk várakozással, és nem kevés izgalommal. – Milyen lesz? Mi lesz a téma? Mennyire lesznek kötetlenek a beszélgetések, és pihenni, a jó időt kihasználni lesz-e lehetőség? Kb. ilyen kérdésekkel a szívünkben indultunk el péntek délután itt-honról.

Miért jó házasságban élni? Ez volt az első dolog, amire a Bukovszky házaspár felvezetésével választ kerestünk. Kerestünk és találtunk. Közösén. Könnyedén soroltuk egyik okot a másik után. Gyakorlati példákat sem volt nehéz előhozni, többször már humorosan őszinték voltunk.

Manapság csak „kapkodjuk” a fejünket, alig bírjuk követni a változásokat. Gyorsan változik a lakhely, a munkahely és a társ is... Mi ott megtanultuk: a házassághoz három dolog kell: hűség, hűség, hűség! A változásoknak ebben a sodrásában mi is ki

vagyunk téve a kísértéseknek; ezért azt gondolom, nem volt „ünneprontás” a válásról, előzményeiről, megéléséről és a kilábalásról beszélni.

Olyan testközelinek, és

kicsit rémisztőnek tűnt olyan ember tapasztalatait hallani, aki hívó emberként élte át ennek a mélységeit.

Jó volt beszélgetni, ismerkedni, érezni azt, hogy nagy és színes családba születünk akkor, amikor elfogadtuk Isten kegyelmét.

Gyökössy Endre mondta egyszer: „a rossz házasságok látszanak, a jó házasságok nem látszanak”. Ott, az Isten jelenlétében mi néhányan „láttuk a láthatatlant”. Áldva legyen érte az Ő neve!

FEJÉR LAURA ÉS ZOLTÁN

Bemutatkozunk

Bibliatanulmányozó csoportunk, mely az énekkari emelvényen gyűlik időről-időre össze a keresztnél, a „Mórijjá” nevet kapta. A név azt a hegyet jelzi Jeruzsálemben, ahol Salamon felépítette a templomot (2 Krón 3:1). A Mórijjá elnevezéssel már az 1 Móz 22:2-ben is találkozunk, ahol Isten próbára tette Ábrahámot Mórijjá földjén.

Csoportunkba járnak rendszeresen: Almádiné Kató néni, Husztáné Anni, Józsné Kati, Kántorné Erzsébet néni, Kántorné Margit néni, Kovács Zsolt (amikor munkahelyi beosztása megengedi), Szaniszló Eszter, Széll Imre bácsi. Többször csatlakozik hozzánk egy-egy alkalmi látogató is. Vezetőnk az Ige tanulmányozásában Mezei Géza testvér. Közösségünk vegyes csapat, ahol nők és férfiak, középkorúak és attól idősebbek, néha fiatalok is, beszélgetünk a Szentírás szavai alapján.

Most Ézsaiás könyvének üzenetét elemezzük. Korábban tanulmányoztuk a Prédikátor könyvét, Dániel könyvét, Pál Timóteushoz és Tituszhoz írt leveleit. Ezekben a közös kiscsoportos összejövetelekben fontos és jó az, hogy egyéni csendességben nehéznek ítélt, és ezért félretett, így elhanyagolt részekre rávilágítást kaphatunk több irányból – egymástól is. Az Ige ébresztette gondolatainkat elmondjuk egymásnak. Ilyenkor szinte mindig az is felszínre kerül, mi van most éppen bennünk, mi az, ami aktuálisan foglalkoztat. Azt, hogy a kijelölt témánál maradjunk a beszélgetésekkor, a mindig lelkiismeretesen felkészült vezetőnk felügyeli. Ha nehezebben indul be egy ilyen alkalom, akkor Géza testvér többet szolgál felénk, és mi figyeljük tanítását. Ha oldottabb a légkör, akkor a csoport tagjai között folyik beszélgetés az Igével kapcsolatban.

Csoportos bibliatanulmányozásunkat imádsággal fejezzük be. Általában a végére lendülnénk bele, de ez jó, mert nyitott szívvel megyünk a padokba, és veszünk részt a következő istentiszteleten.

JÓZSNÉ KATI

Csodálatos világunk

Nézzük az égboltot –
csillagok milliói
ragyognak – csillognak,
mosolyognak róla.

Ki tudná megszámlálni
hány évet éltek már?
Fényük sohasem fogy,
akár tél van, akár nyár.

Ragyognak, tündökölnek
öröme az embernek,
dalolnak – zengnek
hálából a Teremtőnek.

A mi drága Istenünk
 eget, földet teremtett,
mert Ő nagyon szeretett –
Ő törődik miveltünk.

Csodálatos világunk, mit
szemünkkel láthatunk.
Egy másik világ is él,
de az bennünk van,
a lelkünk mélyén.

Ragyogjon, csillogjon
a mi drága lelkünk,
zengje – hirdesse
Teremtő Istenünk:

Csodáit, hatalmát,
kegyelmét, nagyságát,
megtartó irgalmát,
örök szeretetét –

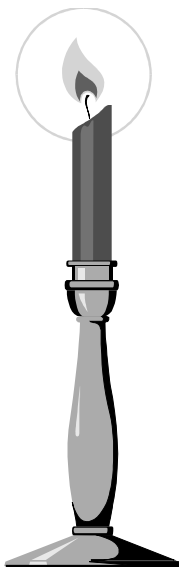
szíve értünk dobog
teremtményeiért.

DENCS LENKE

Az életért hiszünk

Aki a sötét éjszakában ismeretlen helyre érkezik, figyelni a keresett házat, s ha az ablakából világosság szűrődik ki, tudja, hogy vendéglátói otthon vannak, várják őt, végre találkozhat velük. Valami hasonlót éreztem gyermekként, amikor halottak napja estéjén családommal együtt a gyertyákkal kivilágított temetőben kerestük elhunyt szeretteink sírhantját. Ilyenkor közel jött a múlt, az ősről szóló történetek megelevenedtek, mintha maguk mesélnék el küzdelmes sorsukat, hogy mi élők okuljunk abból. Mert rövid az élet.

Ezen az estén nem tűnt rettenetesnek a halál, s a gyermeki képzelet számára még valóságosabb lett a föltámadásról, örök életről szóló keresztyén tanítás. Amióta szembesülünk az élet véges voltával, azóta rettent és izgat a halál, s bennünk valami azt súgja, hogy nincs vége mindennek, amikor a szívünk utolsó dobban. Idén is sokan elmegyünk a temetőkbe, templomok félhomályába, hogy gyertyát gyújtsunk, megálljunk egy áhítatos pillanatra, s felidézzük a régiek emlékét. Fájdalmas, féltelmes, felzaklató érzések futnak át a lelkünkben, kérdezzük valakit, tanácsot várunk, mi lesz a halálon túl. De leginkább valami Istentől jövő világosságra vágyunk.

Amióta ember az ember, az életre vezető utat keresi, az egyetlent, az igazit, ami a boldog öröklétre biztosan vezet. Ősi és modern kultúrák ezt vélik látni, ahogy halottakat eltemetik, föld alatt, sziklaüregekben, piramisokban, vagy éppen elégetik őket, hogy szabad járást adjanak elgondolásuk szerint a léleknek, s valami homályos reménységet maguknak. Ennek igazán csak a régészek örülnek, mert a csontok bizony ott maradnak, s a melléjük tett időmarta tárgyak csupán a múlttól vallanak, de a jövőt nem mutatják meg. – Hová lesznek, akik meghalnak? Holtak birodalma, kóbor szellemek bolyongása, megsemmisülés,

pokol tüze, vagy boldog mennyország vár rájuk? Igazi választ e kérdésre a keresztyénség adott. Élőt, valóságosat. Az emberre lett Krisztus Jézusban, akit láttak élni, megismerték gyógyító, életre keltő hatalmát, tanúi voltak kereszthalálának, sírba tételének, s találkozhattak vele, aki harmadnapra feltámadt, mert Isten Fia ő, aki legyőzte a halált és a benne hívőknek adta az örök élet diadalát, elmúlás és kárhozat fölött. Ezért hittek benne tanítványai, hirdették evangéliumát, vállalták érte a szenvedést, a mártírhálált. A korai keresztyének föld alatti katakombákban tartották istentiszteleteiket az üldöztetés elől menekülve, és azok sírkamráiba temették el halottaikat a feltámadás reménységében. A mai napig a feltámadás evangéliumát hirdeti a keresztyénség, hogy vigasztalást és reménységet nyerjenek az élők, hitet az üdvözítő Jézus Krisztusban.

Protestáns közösségeinkben ilyenkor hálaadással emlékezünk meg elhunyt szeretteinkről. Tudjuk, hogy életük az örökkévaló Istenben van elrejtve, még ha minden részletét e titoknak nem is láthatjuk. Az élőkért imádkozunk, az örökélet evangéliumát nekik hirdetjük, hiszen azt választani itt van módunk. Mottónk, amit Jézus Krisztus mondott Lázár feltámasztásánál: „...*Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?*” (Jn 11:25-26) A Krisztusban nyert örök életet ünnepeljük november első vasárnapján.

Kívánom, hogy minden kedves Olvasónknak ez a hit adjon vigasztalást, amikor megemlékeznek elhunyt szeretteikről; és reménységet, amikor a földi élet mulandóságára gondolnak!

Ú. F.

Az ember fő-fő tévedése, hogy mindenki élete vezérlő elvéül az élvezet keresését és a fájdalom (szenvedés) elkerülését tekinti.

LEV TOLSZTOJ

* * *

*Aludtam s azt álmodtam: az élet szépség;
Fölbredtem s azt találtam: kötelesség.*

E. S. HOOPER

Jézus követése

Lk 9:57-62

Vállalati hirdetésekben a kecsegtető lehetőségeket helyezik kilátásba, a nehézségekről nem szólnak. Az Úr Jézus nem sablonosan, nem megtévesztően, hanem személyre szabottan végzi el felelősségteljes munkáját.

Három tipikus esetről van szó. Nemcsak akkor és ott, hanem a jelenben is vannak, akik látják Őt, és követik. Egy bizonyos típusú emberre jellemző, hogyha látja, követi Jézust. Azt mondja: „Követlek, akárhova mégy.” Személyes kérdéssé válik számára a Jézussal való kapcsolat. Először csak belső, személyes közösségben; idővel azonban el kell érkezni az időnek mindenki számára a tömegből kilépés igényének! Akik már régóta járnak keresztyén közösségbe – és még nem tették meg – itt az ideje, hogy bátorságot vegyenek, és ne csak a többiek árnyékában, hanem első szám első személyben is vállalják: „Követlek Uram, valahová csak mégy!”

Igen Uram. Vannak, akik tömegben eljutottak odáig, hogy mennek utánad, de vannak olyan emberek, akik egyedül nem merik vállalni az Úr Jézust (például a bemerítésben). Bár követik az Urat szinte mindenben, de például a bemerítésben nem. Mert ez azt jelenti, hogy ki kell lépni láthatóan a tömegből, megmutatva, hogy személyesen is vállalják Őt. Vannak, akik évtizedek óta olvassák az Igét, de bizonyos dolgokban nem követik! Jó lenne, ha a bemerítésben, és minden másban is követnék. Sokan vannak, akik ugyan elfogadták Jézust, de a Golgotának az útjában nem. A szenvedést nem tudják, nem akarják, nem merik vállalni. Ha a Golgota felé kanyarodik az út, kiállnak a sorból, és úgy gondolják, hogy jobb megoldást találhatnak. Az életük befelé forduló. A hátrányos megkülönböztetéstől való félelem munkál bennük. *„Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedék előtt, azt az Emberfia is szégyellni fogja, amikor eljön Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.”* (Mk 8:38)

Mindenkinek bizonyosságot kell tenni, ha Ő meggyógyít, megsegít, megvigasztal.

„Követlek téged Uram!” – mondja a törekvő. Aki követi Jézust, sorsa hasonló lesz, mint Jézusnak. Jézus elmondja a törekvőknek, hogy nem ígéret, nem csap be; elmondja, hogy mit kell tenni, és mi lesz annak az eredménye. Jézus az övéi közé jött, de nem fogadták be Őt (Jn 11:1). Ha ez történt az élő ággal, mi várható egy száraz ágtól?

A másik ember megvárta, míg Jézus odalépett mellé, és hívta. (Jézus szeretne megszólítani téged is!): „Kövess engem!” – Jézus azt kéri, hogy kövesd Őt. Talán azért, mert nem mertél önállóan kilépni! De Ő hozzád lép, és azt kéri, hogy kövesd.

Lehet azt mondani: „Nem!” De akkor egyáltalán miért jársz keresztyén közösségbe!?

Lehet azt válaszolni: „Igen Uram, azonnal indulok...” Nagyon szép válasz. És úgy folytatod: „...de előbb még valamit meg kell tennem.” Sokat jelent az a kis szócška: „de”! Azt jelenti, valami fontosabb számomra, mint a Legfontosabb. Ha azt mondd: „igen én akarom, de előbb...” – gondold meg, hogy nem rossz fontossági sorrendet állítottál-e fel? Az az ember meghalt apját eltemetni akart visszamenni. Jézus válasza: „Engedd, hogy hadd temessék el a halottak a halottaikat”. Ha valakit megtérésre hív az Úr, egyidejűleg nem ad olyan feladatot, amelynek meg kellene előznie az Ő hívását.

A harmadik ember maga jelentkezett, egyéni feltétellel: „de előbb engedd meg...” Az Úr Jézusnak az ilyenfajta követése lehetetlen. Ha valaki csak majdnem üdvözülni, mert valamit elébe helyezett, azt jelenti, hogy elkárhozott. Ha valaki csak majdnem Jézusé lett, az azt jelenti, hogy egészen a Sátáné lett. Ha valaki nem vállalja a bemerítésben, és minden egyébben is Jézus Krisztus követését, az engedetlen marad.

Jézus ilyen könnyörtelen volt? Az az ember csak annyit mondott, vissza akar menni elköszönni. – Jézus nem akarta, hogy búcsút vegyen háza népétől. Nem könnyörtelenségről van itt szó! Jézus nagyon jól tudja, hogyha valaki egy családból elsőnek, egyedül dönt Isten Országá mellett, és élete irányt változtat; kezdetben még nagyon

gyenge, és hatása alá kerülhet a család többi, megtéretlen tagjának. Aki Krisztus mellett dönt, befolyásolhatóság szempontjából nem a család, hanem Jézus befolyása alatt kell állnia. Az Úr látta, hogyha az az ember visszamegy, nem lesz képes megállni egyedül. Ezért így válaszolt: „...Aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, nem alkalmas az Isten országára.” (Lk 9:62) Ezzel kapcsolatban gondoljunk vissza Lót felesége példájára (1 Móz 19:26)!

Az előző embertípusok közül hová sorolod magad? Jézus megszólított? Miben nem követed még Őt? Vagy akarod követni Jézust, de előbb más dolgod, fontos elintéznivalód van? Döntsd el: „Ma követlek téged Uram!” – Kedves Olvasók, akik hallgatók, vagy olvassátok az Úr szavát, késedelem és feltétel nélkül mondjátok: „Hívál Uram, megyek!”

MÉSZÁROS LAJOS

Arany Alkony

október

„Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Istennel szemben!” (Mik 6:8)

A megvalósítás módja ránk van bízva, hogy félrevonulva a világtól, vagy cselekvő módon akarjuk ezt megvalósítani. Eredményt azonban csak akkor tudunk elérni, ha alázattal tudunk közelíteni a feladatainkhoz. A szolgálat nem más, mint Isten akaratának cselekvése, amit hűségesen, kellő alázattal lehet végezni – hirdette Kiss Emil testvér. Verset mondott Hetzke Ildikó, Husztáné Anni; zenei szolgálatot végzett Kovács András, Kovács Norbert, ifj. Szűcs Gábor.

* * *

Nyugdíjas Klub

Oktoberi alkalmunk vendége Balczó András öttusázó, mexikói olimpiai bajnok volt, aki elmondta, sikereinek, kudarcainak történetét.

Megtudhattuk, bár lelkész családból származik, de Isten létét csak édesapja ha-

lálhírének közlésekor érezte és értette meg teljes biztonsággal. „Én abban a pillanatban – két pillanattal később – tudtam, hogy van Isten”. És ezt követték sorra a hitbéli megtapasztalások. „És ettől kezdve, ha felnyitottam a Bibliát, tudtam és értettem miről olvasok. Előtte sajnos nem így volt.” Ha valakiben megvan az Isten iránti bizalom, annak éppen az az alapja, hogy Isten őt feltétel nélkül szereti. Ennek a bizalomnak, pedig az oka, következménye a hűség. Hűség és engedelmisség. Folytathatnám az őszinte, nyílt vallomások sorát, amit valamennyien őszinte érdeklődéssel hallgattunk. Majd kötetlen beszélgetés során kapott választ minden érdeklődő a feltejt kérdésére.

Végül Magyar Gyula testvér hálát adott Balczó András sikeres életéért, szolgálataiért és kérte Istent, tartsa meg Őt szereteteivel együtt továbbra is kegyelmében.

HUSZTA TIBOR

Kedves Olvasóink!

Következő lapzártánk november 22-én szerdán lesz. A decemberi megjelentetésre szánt írásokat, verseket, képeket eddig az időpontig kérjük az újság készítőihez eljuttatni személyesen, vagy postán a gyülekezet címére, vagy a mezeigeza@hotmail.com e-mail címre elküldeni.

Újságunk ingyenesen jut el az Olvasókhoz. Szerkesztése, sokszorosítása, postázása önkéntes munkával (szolgálatként) történik; melynek anyagi költségeit gyülekezetünk közössége fedezi. Minden újságkészítésre szánt jókedvvel, és jószívvel adott hozzájárulást köszönettel fogadunk.

A SZERKESZTŐSÉG

Budapest József utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest, VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.baptist.hu „Folyóirat” rovatában is olvasható újságunk!

* * *

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9⁰⁰ imaóra, 10⁰⁰ és 17⁰⁰ istentisztelet.

Szerda 18⁰⁰ istentisztelet.

Péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra.